

ISABEL II, TRENTA-CINC ANYS DE TRON

El rei que espera

Les especulacions han començat: ¿abdica Isabel II en el seu fill? ¿Quants anys podrà disfrutar Carles III la corona del Regne Unit de la Gran Bretanya?

Com quasi tot el que públicament es coneix de la família reial britànica, primer comencen les especulacions periodístiques i a la llarga o a la curta es confirmen positivament o negativament. La «rumorologia» sobre una futura abdicació de la reina Isabel II en el seu hereu, l'actual príncep de Gal·les, es va iniciar fa un any, però darremament ha anat augmentant. Segons alguns diaris, la sobirana i els seus assessors embasten una possible abdicació, obrint així un filó dins la història de la mil·lenària monarquia anglesa. Abdicacions, n'hi ha hagut —la més sorollosa la d'Eduard VIII per casar-se amb Wallis Simpson l'any 1936—, però cap dins aquest mil·lenari per voluntat pròpia. L'anterior a Eduard VIII es produí l'any 1688, un any abans que fos destituït el rei James II. Pel mig, l'ombra i l'exemple de la reina Victòria, que va regnar seixanta-quatre anys, mentre que el seu fill només ho pogué fer nou anys. Exemples de reis «breus» i reinas quasi centenàries en la història de la disnatia Hannover-Windsor no en falten.

El Palau de Buckingham es manté oficialment al marge dels rumors periodístics. De fa temps, el portaveu oficial de la família reial britànica no confirma ni nega moltes de les especulacions que apareixen a la premsa. Quan els representants de la monarquia duen als tribunals algun diari o algun periodista, els demandants són els que solen guanyar. Sobre l'abdicació no hi ha cap notícia oficial, però el tema ix una i altra vegada. Fa poc, el diari *Today* —un intent poc afortunat de la premsa britànica de casar el sensacionalisme amb la seriositat— va dedicar una setmana sencera a la possible abdicació i va realitzar un sondeig per tal de mesurar el parer de l'opinió

La família reial britànica és el tema privilegiat dels rumors al Regne Unit. Ara, una de les màximes preocupacions dels britànics consisteix a opinar i apostar, sobre una possible abdicació.

Conxa Rodríguez (Londres)

Isabel II, la reina de les monarquies.

pública britànica sobre el traspàs de la corona al príncep de Gal·les. Un 57 per cent dels enquestats eren contraris a l'abdicació, mentre un 30 per cent n'eren partidaris.

El príncep Carles de Gal·les, se'l compara al fill de la reina Victòria, Eduard VII, que accedí al tron l'any 1901, a la mort de la seua mare, quan aquest ja tenia seixanta anys, i va regnar nou anys, ja que morí l'any 1910. La reina Victòria, emperadriu de l'Índia, va regnar de 1837 a 1901, des que

tenia 18 anys fins que va morir als 82, ocupant el regnat més llarg de tota la història de reis i reinas d'Anglaterra. Entre la reina Victòria, que morí l'any 1901, i l'actual Isabel II, que accedí a la corona l'any 1952, hi van passar quatre reis, cap d'ells amb més durada de la que ja du Isabel II, que hi porta trenta-cinc anys. Els anglesos fan servir el terme «constitucional», encara que no es refereixin a cap text escrit, sinó a la tradició històrica que regula la funció de la monarquia. «Constitucionalment» la decisió ha d'eixir de la reina i ha de ser consultada al president del govern de torn, a l'arquebisbe de Canterbury, cap de l'església anglicana, i als assessors privats. Per tant, la iniciativa és de la mateixa família reial.

En el cas d'Eduard VIII, el govern d'aleshores va ser un dels partidaris més fermes de l'abdicació.

Curiosament, a la dinastia Hannover-Windsor —convertida en Windsor a partir de George V, avi d'Isabel II, per dur nom anglès enlloc de l'alemany— les dones que han regnat ocupen els primers llocs de durada al tron, mentre que els homes estan als acabaments. La reina Victòria heretà la corona del seu oncle Guillem IV, que havia regnat set anys, de 1830 a 1837. El fill de la reina Victòria, Eduard VII, va regnar nou anys, de 1901 a 1910; el fill d'aquest, George V, vint-i-sis anys escassos, de 1910 a 1936. Aquest any, la Gran Bretanya va conèixer tres reis en el termini d'un any. Començava el 1936 amb George V, que morí a darreries de gener, i deixà el tron a Eduard VIII, fins l'abdicació al desembre del mateix any, quan era nomenat rei el seu germà George VI, pare de la reina

Isabel II, el qual va regnar quinze anys curts, fins el febrer de 1952, que va morir abans de fer els 57 anys d'edat.

No és normal dins la història de la monarquia britànica l'abdicació, però, com en moltes altres coses, la continentalització europea comença a infiltrar-se, i més ara que ja no hi ha un gran imperi en el qual mirar-se. L'aïllament britànic s'esmins dia a dia en els costums i els hàbits de la població. Però, quan es tracta de la monarquia, la britànica és tota una altra cosa, diferent

El príncep de Gal·les, amb quaranta anys, casat i amb hereus, es troba en el millor moment per accedir a la corona.

a les europees, i encara més diferent a les dels països àrabs. La reina Isabel II està considerada com la «reina de les monarquies», per representar-ne una de les més antigues del món encara vigent.

Anthony Holden, biògraf del príncep de Gal·les i periodista internacional sobre els afers de la família Windsor, és un dels que s'esplaien més sobre el tema de l'abdicació. Al seu parer, el príncep Carles, tocant ja la quarantena d'anys, casat, amb hereus i coneixent l'ofici, es troba en un bon moment per accedir a la corona i poder-la disfrutar una bona colla d'anys. La reina Isabel, al parer de l'informador, desitjaria retirar-se de Londres i de la primera fila de la vida pública i oficial del Regne Unit. Altres periodistes de la cort diuen que la paraula «abdicació» fa esgarrijar dins el Palau de Buckingham, perquè remet a la d'Eduard VIII,

amb la qual la monarquia va caure en un dels moments de més desprestigi de tota la seua història. Amb George VI i sobretot amb Isabel II ha aconseguit recuperar-se de la crisi que produí l'abdicació de 1936 i avui gaudeix d'una gran popularitat entre britànics i forasters. Un altre dels factors favorables a l'abdicació seria la gràcia i figura de la princesa de Gal·les, que en els seus quasi sis anys de 'Queen-in-waiting' (en espera de ser reina) ha donat prou proves per a garantir un regnat d'acord amb les millors reines angleses. La princesa Diana, de 26 anys, ha estat també objecte de l'enquesta sobre l'abdicació. Un 64 per cent dels preguntats creuen que la joventut de Diana l'ajudaria a triomfar com reina d'Anglaterra; un 15 per cent considera que la perjudicaria.

El període més especulat sobre una possible abdicació és d'aquí a pocs

anys, quan Isabel II en faci 65 i el seu fill hagi passat de bon tros els quaranta. Encara que aparentment tots els factors apareixen favorables a una abdicació voluntària, el que fa més por és el trencament de la tradició britànica i l'efecte que pugui produir en l'opinió pública. Els rumors són oberts de temps ençà i caldrà veure qui espera més, si el príncep de Gal·les a convertir-se en el rei Carles III —Carles I va reinat de 1625 a 1649 i Carles II de 1660 a 1685— o tots els especuladors per veure el nou rei.

El programa satíric de televisió *Spitting Image* va tractar l'abdicació en un dels seus capítols fent veure que tenia més pressa per regnar el príncep que la reina per abdicar. El problema, per als humoristes, era el següent: ¿Quin nom agafarà Isabel II si abdica? I ells mateixos contestaven, la reina-mare; i l'actual reina-mare es dirà la reina-àvia. □